

El arma del engaño

Títol original: *Operation Mincemeat* **Direcció:** John Madden **Guió:** Michelle Ashford
País: Regne Unit **Durada:** 127 min **Any:** 2021 **Gènere:** Bèl·lic **Interpretació:** Colin Firth, Matthew Macfadyen, Mark Gatiss, Kelly MacDonald, Johnny Flynn, Penelope Wilton, Hattie Morahan, Simon Russell Beale, Paul Ritter, Lorne MacFadyen, Markus von Lingen, Nicholas Rowe, Alexander Beyer **Música:** Thomas Newman **Fotografia:** Sebastian Blenkov **Distribuidora:** Warner Bros **Estrena a Espanya:** 20/05/2022
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Any 1943, en plena II Guerra Mundial. Les forces aliades estan decidides a llançar un assalt definitiu a Europa. Però s'enfronten a un desafiament important: protegir durant la invasió les seves tropes de la potència de foc alemanya, i així evitar una possible massacre. Dos brillants oficials d'intel·ligència, Ewen Montagu (Firth) i Charles Cholmondeley, són els encarregats d'establir l'estratègia de desinformació més inspirada i improbable de la guerra (FilmAffinity)

CRÍTICA

Sòlida intriga històrica amb subtext romàntic equilibrat

John Madden és un director elegant i eficaç que sap tirar endavant les seves pel·lícules treballant sobre un estil clàssic que no és habitual avui dia i, juntament amb els temes per a adults que sol manejar, sigui quin sigui el gènere en què instal·li les seves històries, possiblement instal·len les seves propostes al territori del cinema per a adults coneixedors del seu entorn, de la història i de la societat més enllà de les peripècies de *blockbuster* superheroic o franquícies diverses que dominen els grans èxits de taquilla més obvis de la cartellera dels nostres dies. Vull dir amb tot això que **El arma del engaño** em sembla una bona pel·lícula. Ben servida pels seus actors a cada pla. Sòlida i eficaç narrativament. I sobretot elegant.

A més, crec que és una bona aplicació i una interessant explicació del gènere d'espionatge. La trama ens situa en l'espionatge aplicat en el context de la Segona Guerra Mundial, és a dir, l'espionatge previ a la Guerra Freda, però en les claus narratives podem localitzar sense dificultat plantejaments dramàtics que ens recordaran tant les novel·les de John LeCarré com les pel·lícules que les adapten. Només cal repassar els conflictes i la general incomunicació i solitud que envolta els personatges protagonistes -aclareixo que aquí cal esgrimir clarament la fórmula de protagonisme coral-, per comprendre el que tenen en comú amb la manera d'acostar-se a les novel·les d'espionatge de LeCarré, i com aquest rei del gènere en la literatura, les utilitza com a pretext per fer una interessant exploració existencial dels seus personatges, així com de temes recurrents com la lleialtat, el patriotisme, les emocions i sentiments no correspostos, la confusió moral, que apareixen també a **El arma del engaño**.

També és interessant com aquesta pel·lícula, que s'autodefineix sobre aquests paràmetres d'estil LeCarré, alhora fa broma hàbilment amb l'altra cara de la moneda de la ficció d'espionatge representada per les fantasies creades precisament per un dels seus personatges, Ian Fleming, el futur creador de James Bond. La seqüència del "pare" de 007 grapejant amb un significatiu somriure el rellotge truat amb ganivetes al departament d'artefactes dels espies reals és una picada d'ull que alhora serveix de declaració de principis d'aquest joc que parodia aquesta altra manera d'entendre la narrativa d'espionatge com a faula, en comptes d'assentar-la, com és el cas d'aquesta pel·lícula, en fets i personatges reals.

Però el més interessant de tot és que a la pel·lícula aflora certa inquietud autoral del director més enllà del gènere en què estigui treballant a cada moment. I és la mateixa el fet que totes les seves històries són, sempre, una exploració de sentiments complicats pel medi o no correspostos. Em sembla interessant com Madden ha edificat tota la seva filmografia sobre la premissa de la desconexió sentimental, identificant així la millor forma de treure-li més maduresa i propostes més interessants a l'estil romàntic en el cinema. Així ho testimonia un breu repàs a la seva filmografia.

Miguel Juan Payán – acciòncine.es